

1

Malá Jenny-May Butlerová, která bydlela v ulici naproti nám, se ztratila, když jsem byla ještě dítě.

Policie po ní zahájila pátrání, do kterého se zapojila celá veřejnost. Dlouhé měsíce se informace o dívčině zmizení objevovala večer co večer v televizních zprávách a ráno co ráno na titulních stranách deníků, lidé ji probírali ve svých každodenních debatách. Celá země se snažila nějak pomoci. Bylo to nejrozsáhlejší pátrání po nějaké pohřešované osobě, jaké jsem až do svých tehdejších deseti let zažila, a zdálo se mi, že nenechalo nikoho lhostejným.

Jenny-May Butlerová byla krásná modrooká blondýnka, která se usmívala z televizní obrazovky a vstupovala do obývacích pokojů ve všech domovech po celé zemi, vháněla rodičům slzy do očí a nutila je, aby své ratolesti ještě jednou láskyplně objali, než je uloží do postýlek. Vcházela lidem do snů, zjevovala se jim při jejich modlitbách.

Jenny-May bylo – stejně jako mně – deset let a chodila se mnou do třídy. Každý den jsem zírala na její krásnou fotografii na obrazovce a naslouchala reportérům, kteří o ní mluvili jako o andílkovi. Podle toho, jak ji líčili, by nikdy nikoho ani ve snu nenapadlo, že když se učitel nedíval, házela na školní zahradě po Fioně Bradyové kameny nebo že o mně před Stephenem Spencerem mluvila jako o „kudrnaté krávkě“, aby na sebe strhla jeho pozornost a on se začal zajímat o ni místo o mě. Během těch několika měsíců se z Jenny-May stala

dokonalá bytost a mně připadalo nemístné tuto představu ničit. Po čase jsem dokonce zapoměla na všechny špatnosti, které mi provedla, protože Jenny-May už nebyla jenom moje spolužačka. Byla to Jenny-May Butlerová, sladká ztracená holčička z rodiny, která vzbuzovala všeobecné sympatie a jejíž členové každý večer během zpráv o deváté srdceryvně plakali z televizní obrazovky.

Nikdy ji nikdo nenašel – ani její tělo, ani sebemenší stopu. Jako kdyby se vypařila. Nikdo neviděl žádná podezřelá individua, která by se pohybovala v okolí, žádné bezpečnostní kamery nezaznamenaly, kde se pohybovala před svým zmizením. Neobjevili se žádní svědci, žádní podezřelí. Lidé na ulicích se začali chovat podezíravě. Brzy po ránu se cestou ke svým autům sice přátelsky zdravili, ale zároveň je proti jejich vůli pronásledovaly pochybnosti a nejrůznější představy a nemohli se zbavit všelijakých bizarních domněnek, ve kterých figurovali jejich sousedé. V sobotu dopoledne umývali svoje auta, natírali dřevěné ploty, pleli záhony a sekali trávníky a přitom se pokradmu rozhlíželi po okolí a odháněli zahanbující myšlenky. Lidé byli sami ze sebe zděšení a ve skrytu duše zuřili, jak jim tato tragédie pokrývala jejich způsob uvažování.

Ukazováčky vztyčované za zavřenými dveřmi policii nijak nepomáhaly. Neměla k dispozici žádnou jinou stopu než obrázek krásné dívenky.

Neustále mi vrtalo hlavou, kam se Jenny-May poděla, kam zmizela, jak se pro všechno na světě mohla jen tak beze stopy vypařit, jak je možné, že *nikdo nic* neví.

V noci jsem vyhlížela z okna ložnice a upřeně zírala na dům jejích rodičů. Lampa nade dveřmi zářila do tmy jako maják, který má Jenny-May nasměrovat domů. Paní Butlerová trpěla od té doby nespavostí. Vídala jsem ji, jak sedí na krajíčku pohovky v obývacím pokoji jako závodník, který čeká na výstřel startovní pistole, aby mohl vyrazit na trať. Oči měla přilepené k oknu

a čekala, jestli jí někdo nenese nějakou zprávu. Někdy jsem na ni zamávala a ona mi odpověděla smutným pokynutím ruky. Většinou ale pro slzy neviděla na oči.

Také mě – stejně jako paní Butlerovou – trápilo, že neznám odpovědi na své otázky. Měla jsem Jenny-May Butlerovou mnohem radši potom, co zmizela, než když ještě byla s námi, což mi připadalo zvláštní. Chyběla mi, myšlenky na ni mi nešly z hlavy a pronásledovaly mě představy, že je třeba někde docela blízko, hází kameny po někom jiném, přitom se směje na celé kolo, a my ji prostě jenom nevidíme a neslyšíme, nemůžeme ji najít. Po jejím zmizení jsem se jako posedlá pouštěla do hledání všech věcí, které jsem někam omylem založila. Když jsem jednou nemohla najít svoje oblíbené ponožky, obrátila jsem celý dům vzhůru nohama. Rodiče mě sledovali nevěřícím pohledem a nevěděli, jak se k tomu postavit, ale nakonec mi začali pomáhat.

Znervózňovalo mě, že jsem se po spouště svých věcí často pídila naprosto bezvýsledně, a pokud jde o zmíněné ponožky, nešlo mi do hlavy, že jsem objevila jenom jednu z nich. Přitom jsem si v duchu představovala ztracenou Jenny-May Butlerovou, jak po mně hází kameny, směje se a na nohou má moje oblíbené ponožky.

O nové věci jsem nestála. Od svých deseti let jsem byla skálopevně přesvědčená, že co se ztratilo, nelze nijak nahradit. Umanutě jsem se to snažila najít.

Mám dojem, že mě všechny ty staré zmizelé ponožky tížily na duši úplně stejně, jako paní Butlerovou pronásledovaly starosti o její ztracenou dceru. Také jsem nemohla v noci usnout a marně jsem hledala odpovědi na problémy, které se mi honily hlavou. Vždycky když mi ztěžkla víčka, odněkud z hloubi duše mi na mysl vytanula další otázka, která mě přinutila znovu otevřít oči. Tolik potřebný spánek nepřicházel a ráno jsem se cítila unavenější, ale o nic moudřejší.

Možná právě tohle byl důvod, proč mě to potkalo. Možná proto, že jsem spoustu let obracela celý svůj život naruby a neustále něco hledala, ale přitom jsem úplně zapomněla sama na sebe. Nepřišlo mi na mysl, že bych měla zjistit, kdo vlastně jsem a kam patřím.

Čtyřicet let po zmizení Jenny-May Butlerové jsem se ztratila i já.

Toto je můj příběh.

2

Můj život sestává z obrovského množství paradoxů. A mé zmi-
zení tento předlouhý seznam jenom završilo.

Tak především – jsem vysoká sto osmdesát pět centimetrů. Už od dětství převyšuju celé své okolí. Nikdy jsem se nemohla ztratit v nákupním středisku jako jiné děti; při hře na schovávanou jsem se nikdy nemohla jaksepatří ukrýt; na diskotéce mě nikdy nikdo nepožádal o tanec; v pubertě jsem byla asi jediná dívka, která netoužila po lodičkách na vysokých podpatcích. Nejoblíbenější přezdívka, vlastně jedna z deseti nejoblíbenějších, kterými mě častovala Jenny-May, byla „Táta dlouhán“ podle oblíbené dětské knížky Jean Websterové. Říkala mi tak hlavně před celými zástupy svých kamarádů a obdivovatelů. Věřte mi, všechno jsem to slyšela. Byla jsem děvče, které bylo vidět na hony daleko. Na tanečním parketě jsem působila nemotorně, v kině za mnou nikdo nechtěl sedět, v obchodech jsem jen obtížně hledala kalhoty s dostatečně dlouhými nohavicemi a na skupinových fotografiích jsem pokaždé stála v zadní řadě. Já totiž vždycky a všude vyčnívám z davu. Všichni, kdo se mnou přicházejí do styku, mě okamžitě registrují a pamatují si mě. A navzdory tomu jsem se ztratila. Podobně jako ponožka, která mi chyběla do páru, podobně jako Jenny-May Butlerová. Spíš se zdálo, jako by to prostě muselo přijít. Je to pro mě záhada, která předčí všechny ostatní podivuhodnosti.

Dalším paradoxem je skutečnost, že se věnuju hledání ztra-
cených lidí. Celá léta jsem pracovala jako policistka. Chtěla

jsem se sice věnovat výhradně případům pohřešovaných osob, ale protože jsem se nedostala k žádnému z příslušných specializovaných útvarů, nezbývalo mi nic jiného než spoléhat na „štěstí“, že se při své práci s těmito kauzami setkám. To zmizení Jenny-May ve mně totiž probudilo dosud nepoznané pocity. Prahla jsem po odpovědích na své otázky, toužila jsem nalézt jejich řešení a chtěla jsem se jich dopátrat sama. Mám dojem, že jejich hledání u mě přerostlo v posedlost. Neustále jsem se rozhlížela kolem dokola a hledala všemožná vodítka, aniž jsem se aspoň jedinkrát zamyslela nad tím, co se děje v mém vlastním mozku.

Při službě u policie jsme občas nacházeli pohřešované osoby v takovém stavu, že na to do konce svého pozemského i toho dalšího života nezapomenu. Vysledovali jsme také lidi, kteří si přáli zůstat v utajení. Mnohdy jsme objevili pouze nějakou stopu, ale ještě častěji ani tu ne. V takových chvílích se mě zmocňovala naléhavá potřeba pokračovat v pátrání, které daleko překračovalo rámec mých služebních povinností. Vyšetřovala jsem tyto kauzy ještě dlouho poté, co byly oficiálně uzavřeny, zůstávala jsem ve styku s postiženými rodinami mnohem déle, než se ode mne očekávalo. Měla jsem pocit, že se nemůžu pustit do dalšího případu, dokud nerozlousknu ten předcházející, a připadalo mi, že mě daleko víc zaměstnává papírování než skutečná práce v terénu. A jelikož jsem si uvědomovala, že mi leží na srdci jenom jediná věc – nacházet pohřešované osoby, odešla jsem od policie a začala se této práci věnovat na vlastní pěst.

Nevěřili byste, kolik lidí je stejně posedlých pátráním jako já. Příbuzní zmizelých se pokaždé zajímali, proč se tomu tak intenzivně věnuju. Oni sami měli pochopitelný důvod – lásku ke svým bližním, ale nechápali, jakou motivaci mám já, protože honoráře, které jsem za svou práci dostávala, mi sotva stačily k přežití. Pokud to tedy nebyly finanční pohnutky, tak jaké

vlastně? Zřejmě snaha dosáhnout klidu v duši. Abych mohla zavřít oči a v noci spát.

Jak ale může zmizet člověk s mou tělesnou a duševní výbavou?

Teď jsem si vlastně uvědomila, že jsem vám neřekla, jak se jmenuju. Sandy Shorttová.* Fajn, klidně se smějte. Vím, že vám to připadá legrační. Asi bych se také neubránila smíchu, kdyby to nebylo tak srdcervoucí. Rodiče mi dali jméno Sandy, protože jsem přišla na svět s hřívou pískově žlutých vlasů. Škoda že neviděli do budoucnosti, protože blondatý porost vystřídaly vlasy černé jako uhel. Netušili, že ty drobné baculaté nožky zakrátko přestanou kopat do vzduchu a začnou růst tak neuvěřitelnou rychlostí, a navíc po tak dlouhou dobu. Takže se jmenuju Sandy Shorttová. To bych měla být já, tak mě všichni znají a takto jsem také oficiálně všude evidovaná. Ale ve skutečnosti to já nejsem. Proto mě omluvte, že úsměv na tváři vyloučit nedokážu. Pro člověka, který se ztratil, to totiž není žádná legrace. A já si uvědomila, že ztracená skutečně jsem – každý den dělám totéž, co jsem dělala v době, kdy jsem se věnovala práci. Hledám. Jenomže tentokrát hledám cestu nazpátek.

Naučila jsem se jednu věc, která stojí za zmínku. Mezi mým nynějším životem a tím, který jsem vedla předtím, je jeden zásadní rozdíl. Úplně poprvé toužím po domově.

To poznání přišlo v tu nejméně příhodnou dobu. Což je ze všeho nejparadoxnější.

* short – angl. krátký, malý; sand – angl. písek (pozn. překl.)